

Arrest

nr. 56 321 van 18 februari 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 1 december 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 3 november 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 24 januari 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 februari 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. DESCHUTTER, die loco advocaat M. DEPOVERE verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché B. BETTENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U zou over de Pakistaanse nationaliteit beschikken en afkomstig zijn uit Karachi. U zou een Ismaeliet zijn. U zou een melkwinkel hebben sinds 2002. Ongeveer driemaal per jaar zouden de lokale vertegenwoordigers van de partij "ANP" (Awami National Party), een geldbedrag van u en andere winkeliers geëist hebben. Dit was een soort informele belasting, opgelegd door de "ANP". Na de dood van Bhutto werd de situatie erger en vooral na de verkiezingen van begin 2008 zou de situatie snel slechter zijn geworden. Uw winkel zou geregeld overvallen zijn door gangsters die uw geld meenamen. U zou zich hiervoor niet tot de autoriteiten gewend hebben. U zou de "ANP" om hulp hebben gevraagd, maar zij zouden niets kunnen doen. U zou wegens uw schulden onder druk zijn komen te staan. In februari 2009 zouden de gangsters het gebouw waar uw winkel lag overgenomen

hebben. Ook u zou uit uw winkel gedwongen zijn. Tegen betaling van een fikse som zou u uw winkel teruggekregen hebben, maar in augustus 2009 zouden ze opnieuw uw winkel hebben overgenomen. U zou zich hierna tevergeefs tot de politie gewend hebben. Gezien uw schulden zag u het niet zitten om elders in Pakistan werk te zoeken, dus zou u besloten hebben om het land te verlaten. U zou samen met Ali Nazir Rahim (09/19585), een buurman, over land via Iran en Turkije naar Europa gereisd zijn. Op 4 december 2009 diende u in België een asielaanvraag in. Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legde u uw identiteitskaart voor. Na uw gehoor stuurde u een kopie van een huurovereenkomst en de vertaling van uw huwelijksakte door.

B. Motivering

Er dient door het Commissariaat-generaal (CGVS) te worden vastgesteld dat u er niet in bent geslaagd om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk te maken, en dit omwille van volgende redenen.

U beweerde een vrees te kennen voor lokale gangsters ("dacoits") die uw winkel na 2007 geregeld overvielen en die uw winkel zelfs afgenomen zouden hebben (gehoorverslag CGVS p. 7). Uw vrees is lokaal van aard en omhelst criminele feiten; en het valt als dusdanig niet onder de voornoemde Conventie die immers voorziet in internationale bescherming van personen die hun land ontvlucht zijn vanuit een gegronde vrees voor vervolging op basis van hun ras, religie, nationaliteit, politieke overtuiging of hun behoren tot een bepaalde sociale groep. U bent een Pakistaanse staatsburger (u legt een Pakistaanse identiteitskaart voor), die nooit politiek actief was (gehoorverslag CGVS p. 5). Hoewel u tot de religieuze minderheid der Ismaelieten behoort, verklaarde u duidelijk dat deze religieuze strekking niet verboden is in Pakistan, en dat u nooit vervolgd werd omwille van uw religieuze overtuiging (gehoorverslag CGVS p. 5).

Wat betreft het luik subsidiaire bescherming, dient u aannemelijk te maken dat u bij een eventuele terugkeer naar Pakistan een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals beschreven in de definitie van subsidiaire bescherming. Uw vrees ging uit van een aantal lokale gangsters die uw regio hadden overgenomen en die uw en andere winkels geregeld overvielen (gehoorverslag CGVS p. 7). Bij terugkeer vreest u een onmenselijke behandeling door derden te moeten ondergaan. U had zich wegens deze vrees tot uw lokale autoriteiten kunnen wenden. U verklaarde immers geen vrees te moeten kennen voor de Pakistaanse autoriteiten bij uw vertrek uit Pakistan: u zou nooit aangeklaagd of gearresteerd zijn (gehoorverslag CGVS p. 5). Daar u geen vrees voor uw autoriteiten diende te kennen, had u zich tot hen moeten wenden voor de nodige bescherming tegen deze gangsters. In eerste instantie verklaarde u hierover duidelijk dat u dit nooit aangegeven had bij de autoriteiten, daar de politie toch niets doet en geen klacht opschrijft (gehoorverslag CGVS p. 8). Hierna veranderde u plots deze verklaring: u zou toch éénmaal naar de politie gegaan zijn, maar die zouden uw klacht niet opgeschreven hebben (gehoorverslag CGVS p. 8). Mocht er dan enig geloof worden gehecht aan uw vergeefse poging bescherming bij de autoriteiten te verkrijgen, dan dient nog opgemerkt dat indien de lokale politiediensten u niet ter wille waren, u zich steeds tot de hogere autoriteiten had kunnen wenden, iets dat u achterwege liet. U verklaarde dat u zich wel wendde tot de lokale "ANP" die u vroeger al beschermingsgeld moest betalen. U haalde geen vrees voor deze "ANP" aan. Daar u zelf apolitiek was en daar deze "illegale belasting" door deze partij aan alle handelaars in de buurt werd opgelegd, had u zich ook wegens deze situatie tot de autoriteiten kunnen wenden. Ook dient opgemerkt dat u deze lokale problemen met de gangsters had kunnen vermijden door elders in Pakistan uw leven opnieuw te beginnen. De enige argumenten hertegen die u aanhaalde, waren duidelijk van economische aard. U zou elders in Pakistan immers niet genoeg kunnen verdienen.

Hieruit blijkt dan ook duidelijk dat de reden van uw vertrek uit Pakistan eerder in de economische sfeer ligt, wat uw ingeroepen vrees verder afbreekt. U haalde aan in het verleden een paspoort aangevraagd te hebben daar u naar de Verenigde Staten wilde gaan. U zou immers schulden zijn aangegaan en om die af te betalen, wou u in de VS gaan werken (gehoorverslag CGVS p. 4). Uw grootste probleem zou immers financieel van aard zijn. U beweerde dan ook niet zozeer uw leven te vrezen en u zou elders in Pakistan ook wel een job hebben kunnen vinden, maar die zou nooit genoeg opleveren om uw schulden en uw onkosten te betalen (gehoorverslag CGVS p. 8). U eindigde uw gehoor voor het CGVS dan ook met een pleidooi tot het verkrijgen van een werkvergunning in België (gehoorverslag CGVS p. 9). Het lijkt er dan ook op dat u Pakistan eerder verlaten heeft omwille van economische redenen, dan wegens een gegronde vrees voor vervolging. Ook dit economisch motief is vreemd aan de Vluchtelingenconventie. Ook maakt u niet aannemelijk nood te hebben aan subsidiaire bescherming.

Tenslotte kan er maar weinig geloof worden gehecht aan uw vluchtroute. U beweerde de uiterst zware route over land via Iran en Turkije gevolgd te hebben, maar uw beschrijving van deze memorabele route is niet- doorleefd en vaag (gehoorverslag CGVS p. 4). U kon maar één enkele plek

die u gedurende deze lange reis door meerdere landen passeerde, bij naam noemen (gehoorverslag CGVS p. 4). U wist niet waar u de grenzen tussen de opeenvolgende landen overstak, noch welke route u volgde. U wist niet welke landen u na Turkije doorkruiste. Deze stereotiepe en weinig geloofwaardige beschrijving van uw vluchtroute, is dan ook onwaarschijnlijk. U kon niet aannemelijk maken nood te hebben aan de bescherming geboden door de conventie van Genève, noch aan subsidiaire bescherming.

De door u voorgelegde documenten zijn niet van die aard dat ze bovenstaande appreciatie in een positieve zin zouden doen ombuigen. Uw identiteitskaart vormt een begin van bewijs over uw identiteit en nationaliteit en kan dan ook zonder meer aanvaard worden. De vertaling van uw huwelijksakte en uw huurovereenkomst kunnen inhoudelijk aanvaard worden: er wordt hier immers niet ontkend dat u gehuwd zou zijn of een gebouw huurde. U legde geen enkel bewijs voor dat uw asielaanvraag zou kunnen ondersteunen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2. Over de grondigheid van het beroep

2.1. Verzoeker beroept zich in een enig middel op een schending van artikel 48/3 en artikel 62 van de vreemdelingenwet.

Verzoeker merkt vooreerst op dat er in zijn hoofde wel degelijk een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie bestaat. Hij benadrukt dat het hierbij eveneens gaat om de reeds ondergane vervolgingen. Hij wijst erop dat hij reeds het slachtoffer was van ernstige bedreigingen en benadrukt dat, in geval van terugkeer naar Pakistan, het risico opnieuw slachtoffer te worden dan ook enorm groot is. Verzoekende partij haalt voorts aan dat hij documenten heeft voorgelegd te staving van zijn relaas en benadrukt dat aan zijn identiteit niet wordt getwijfeld. Nog merkt verzoeker op dat rekening moet worden gehouden met de politieke, historische en actuele situatie in Pakistan om zijn persoonlijke vrees beter te kunnen begrijpen, dit in tegenstelling tot een restrictieve lezing van bepaalde geïsoleerde elementen.

Verzoeker volhardt in zijn verklaringen afgelegd op het Commissariaat-generaal. Verzoeker wijst er voorts op dat de bewijslast bij asielaanvragen met een zekere soepelheid moet behandeld worden en werpt op dat tegenstrijdigheden niet voldoende zijn om te besluiten tot een weigering van het vluchtelingenstatuut. Verzoeker verwijst hierbij naar de UNHCR-proceduregids en benadrukt tevens dat, bij de beoordeling van een vluchtrelaas, rekening moet worden gehouden met de intellectuele vermogens, de leeftijd en psychologische stoornissen van een asielaanvraagster. Verzoekende partij meent dan ook dat het Commissariaat-generaal met voornoemde fundamentele aanwijzingen geen rekening heeft gehouden.

Verzoeker vraagt in uiterst ondergeschikte orde hem het voordeel van de subsidiaire bescherming toe te kennen.

2.2. De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De verklaringen moeten plausibel zijn en niet in strijd met algemeen bekende feiten. De bewijslast berust in beginsel bij de kandidaat-vluchteling die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden verleend indien alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, 53). Geen enkele bepaling of beginsel verplicht de met het onderzoek van de aanvragen om de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling belaste instanties de vreemdeling bij te staan in zijn inspanningen om het statuut van vluchteling te bekomen en de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling zelf op te vullen (RvS 16 november 2006, nr. 164.792). De met het onderzoek van de asielaanvraag belaste instanties moeten niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027).

De asielaanvraag van verzoeker werd door de commissaris-generaal afgewezen omwille van de vaststelling dat (i) verzoekers vrees criminele feiten omhelst die als dusdanig geen verband houden met één van de criteria van het vluchtelingenverdrag, (ii) verzoeker zich voor deze vrees tot de lokale autoriteiten had kunnen wenden en (iii) verzoeker de problemen met de gangsters had kunnen

vermijden door zich elders in Pakistan te vestigen. Verzoeker weerlegt deze vaststellingen geenszins, evenmin geeft hij dienaangaande een aannemelijke verklaring. De motieven van de bestreden beslissing blijven bijgevolg onverminderd overeind, de Raad beaamt deze motieven en neemt ze over.

Aangezien verzoekers asielrelaas geen verband houdt met één van de criteria van het vluchtelingenverdrag toont hij niet aan vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin te vrezen.

Met betrekking tot de subsidiaire beschermingsstatus tenslotte merkt de Raad op dat om in aanmerking te komen voor internationale bescherming de nationale bescherming eerst moet zijn uitgeput. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker oorspronkelijk verklaarde geen klacht te hebben neergelegd tegen de gangsters waarna hij zijn versie veranderde en verklaarde één maal klacht te hebben neergelegd (gehoorverslag, 8). Verzoekers bewering dat de politie toch niets doet en de politie de klacht niet noteert, is louter gegrond op veronderstellingen en is niet van die aard is om het ontbreken van nationale bescherming te kunnen aantonen. Zelfs indien zou worden aangenomen dat verzoeker toch een beroep deed op de lokale politie en deze geen stappen ondernam, had verzoeker zich tot hogere autoriteiten kunnen wenden. Verzoeker verklaarde immers nooit problemen te hebben gekend met de Pakistaanse autoriteiten, nooit aangeklaagd of gearresteerd te zijn geweest, noch de lokale ANP te vrezen (gehoorverslag, 5). Terecht heeft de Commissaris-generaal geoordeeld dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij geen of onafdoende beroep kon/zou doen op de Pakistaanse autoriteiten.

Tenslotte is er, op grond van artikel 48/5, §3, geen behoefte aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees bestaat voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade en indien van verzoeker redelijkerwijze kan verwacht worden dat hij in dat deel van het land blijft. Verzoeker wiens problemen louter lokaal van aard zijn, toont niet aan dat hij geen gebruik kan maken van een vestigingsalternatief. De enige argumenten die verzoeker hiervoor aanhaalde zijn louter economisch van aard aangezien hij stelt elders in Pakistan niet genoeg te kunnen verdienen.

2.3. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 juncto artikel 48/3 van de vreemdelingenwet noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien februari tweeduizend en elf door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

A. VAN ISACKER